

ACTOR DE TEATRE

PAU BLANCO

“A *La Nostra Escola Comarcal* vaig descobrir el món de la interpretació”

Una cooperativa d'ensenyament va ser la impulsora. A *La Nostra Escola Comarcal* sempre li podrà quedar la satisfacció d'haver despertat en un dels seus alumnes la vena artística, permetent-li descobrir i desenvolupar unes qualitats innates per al món de la interpretació. Alguns anys després i amb la llicenciatura d'Art Dramàtic en la butxaca, Pau Blanco és hui un dels actors de teatre més respectats de la Comunitat Valenciana. “De xicotet, jo no era conscient del que suposava estudiar a *La Nostra Escola Comarcal* en lloc de fer-ho en qualsevol altre centre. Era una educació privilegiada i en plena natura, a la que féiem excursions totes les setmanes. A més a més, teníem assignatures impensables en altres llocs, com per exemple expressió corporal o teatre. Cursant-les vaig començar a descobrir el plaer que sentia al món de la interpretació”, explica Pau Blanco, qui a poc a poc va anar introduint-se a l'Escola Municipal de Teatre de Silla, on va conèixer de primera mà les gires i els sacrificis de ser actor, sobretot quan encara no es té renom i és necessari viure d'unes altres feines.

Com a tècnic és com Pau va obtenir els primers ingressos que derivaven del món del teatre, de manera que compaginava la interpretació amb el seu domini de la posada en escena, la qual cosa el va dur a convertir-se en el tècnic de la Sala de Teatre de Silla. Eixa sapiència va anar fent-lo conèixer, fins que al 1999 va participar en l'obra *Parelles de fet, de fet parelles*, en què va rebre per primera vegada en la seua vida una remuneració pel seu treball d'actor. La seua feina començava a ser reconeguda.

A partir d'eixe moment, el nom de Pau Blanco va introduir-se definitivament a esta disciplina artística, superant-la fins i tot en participar en un programa de televisió i en dos pel·lícules: *La tarara del chapao* y *Aquitania*. No obstant això, per a Pau “l'àudiovisual i el cinema són necessaris perquè un actor pugui viure, però el teatre sempre serà especial, ja que és el directe pur i dur, el públic nota que li ho estan contant a ell”.

▲ Pau Blanco ha creat recentment la seua pròpia companyia: Purna Teatre / AMPARO CALABUIG

Tot i que els inicis mai són fàcils, i menys en este món, Pau reconeix haver “tingut sort, ja que el teatre és un art minoritari i poder viure d'ell no és fàcil. Afortunadament, no em falta feina, podríem dir que estic al mercat. Però no hi ha que enganyar-se: a València, en general, és difícil que et reconeguen si eres d'ací. És dur créixer i les institucions no ens ajuden res. I això sense parlar de les circumstàncies polítiques, que marquen molt. En compte de lluitar per la diversitat cultural, a València lluitem contra ella. Tot i això, a la Comunitat Valenciana estic còmode, ja que no aspire a més. No he volgut anar-me'n fora perquè el meu objectiu no és fer-me famós, sinó només viure del teatre”.

Tal vegada crear una empresa i poder viure d'ella és el somni de tot treballador. També el de Pau, per la qual cosa ha apostat per una companyia pròpia: Purna Teatre, amb la que ha fet dos monòlegs: *De Pau ni un duro* i *Va per elles*, un al·legat contra la violència de gènere. “La idea és que Purna Teatre vaja avant, però no tinc cap pressa perquè no em falta el treball en altres companyies”, assenyala este fill d'artistes (son pare i el seu oncle són membres del grup de música *Al Tall*) que va tindre la seua primera vinculació amb el cooperativisme des de més xicotet, quan va passar la infantesa a una vivenda en règim cooperatiu.